

Muistatteko, ketkä kaksi Vanhan testamentin profeettaa ilmestyivät Jeesuksen seuraksi Kirkastusvuorella? He olivat Mooses ja Elia. Tämä ei ole kuitenkaan ainut vuori, johon voimme nämä kaksi profeettaa yhdistää. Siinain vuorella Mooses ja Hoorebilla Elia saivat olla erityisessä Jumalan läsnäolossa. Hooreb ja Siinai on sama vuori. Jumala oli läsnä Mooseksen aikana ja monia satoja vuosia myöhemmin sama Elävä Jumala oli läsnä Elian aikana tuolla vuorella. Jumalattomuus oli vallannut Israelin Elian aikana. Israelin kuningas, Ahab, oli vihoittanut Elävän Jumalan¹ ja ottanut Iisebelin vaimokseen, jonka kanssa hän palvoi Baalia. Iisebel oli tuhonnut oikeat profeetat ja Baalin profeetat olivat pappeina maassa. Tunnettu kertomuksen Elian ja Baalin profeettojen kohtaamisesta Karmelilla². Jumala oli ilmestynyt vastaansanomattoman selvästi. Baalin profeetat oli tuhottu, mutta Iisebel vannoi siltikin tappavansa Elian vuorokauden sisällä³. Tämän tähden profeetta Elia oli lähtenyt pakomatalle, säästääksensä henkensä. Vaikka hän oli nähnyt Jumalan voimallisen käden tekoja omin silmin, vaikka hän oli Jumalan profeetta ja tiesi Jumalan kaikkivaltiaaksi, silti saamme lukea: **”hän meni itse erämaahan päivänmatkan päähän. Hän tuli ja istuutui kinsteripensaan juureen. Ja hän toivotti itsellensä kuolemaa ja sanoi: ”Jo riittää, Herra; ota minun henkeni, sillä minä en ole isiäni parempi”.**⁴ Elian kautta Jumala oli sulkenut taivaan sateelta ja tuonut kuivuuden; hänen kauttaan sateet palautettiin; hän oli nähnyt tulen lankeavan taivaasta useammin kuin kerran, kuullut Jumalan äänen—ja kuitenkin kuulimme, että hän toivotti itselleen kuolemaa! Väsymys ja masennus olivat vallanneet hänen mielensä. Tuon kinsteripensaan alta enkeli hänet herätti kaksi kertaa ja kehotti syömään ruokaa, jonka Jumala Elialle antoi. Tästä saarnatekstimme alkaa. Nousemme nyt kuulemaan 1. Kun. 19:8-15 Jeesuksen nimessä:

8. Niin hän nousi ja söi ja joi. Ja hän kulki sen ruuan voimalla neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä Jumalan vuorelle, Hoorebille, asti. 9. Siellä hän meni luolaan ja oli siinä yötä. Ja katso, Herran sana tuli hänelle: hän kysyi häneltä: ”Mitä sinä täällä teet, Elia?” 10. Hän vastasi: ”Minä olen kiivailemalla kiivaillut Herran, Jumalan Sebaotin, puolesta. Sillä israelilaiset ovat hyljänneet sinun liittosi, hajottaneet sinun alttarisi ja tappaneet miekalla sinun profeettasi. Minä yksin olen jäänyt jäljelle, mutta minunkin henkeäni he väijyvät, ottaaksensa sen.” 11. Hän sanoi: ”Mene ulos ja asetu vuorelle Herran eteen.” Ja katso, Herra kulki ohitse, ja suuri ja raju myrsky, joka halkoi vuoret ja särki kalliit, kävi Herran edellä; mutta ei Herra ollut myrskyssä. Myrskyn jälkeen tuli maanjäristys; mutta ei Herra ollut maanjäristyksessä. 12. Maanjäristyksen jälkeen tuli tulta; mutta ei Herra ollut tulesa. Tulen jälkeen tuli hiljainen tuulen hyminä. 13. Kun Elia sen kuuli, peitti hän kasvonsa vaipallansa, meni ulos ja asettui luolan suulle. Ja katso, hänelle puhui ääni ja sanoi: ”Mitä sinä täällä teet, Elia?” 14. Hän vastasi: ”Minä olen kiivailemalla kiivaillut Herran, Jumalan Sebaotin, puolesta. Sillä israelilaiset ovat hyljänneet sinun liittosi, hajottaneet sinun alttarisi ja tappaneet miekalla sinun profeettasi. Minä yksin olen jäänyt jäljelle, mutta minunkin henkeäni he väijyvät, ottaaksensa sen.” 15. Herra sanoi hänelle: ”Lähde takaisin samaa tietä, jota tulit, erämaan kautta Damaskoon. Mene ja voitele Hasael Aramin kuninkaaksi.

¹ 1. Kun. 16:30-33.

² 1. Kun. 18:19-.

³ 1. Kun. 19:2.

⁴ 1. Kun. 19:4.

Elia vastauksesta Jumalan ensimmäiseen kysymykseen—**“Mitä sinä täällä teet, Elia?”** (j.9)—voimme aavistella väsymystä ja masentuneisuutta sekä turhautuneisuuttakin. Jumalahan oli ilmiselvin todistein, täysin vastaansanomattomasti osoittanut, kuka on Jumala ja kaatanut Baalin profeettoineen. Silti Iisebel ja varmasti monet muutkin jäivät paatumuksessaan puuskuamaan vihaa ja murhanhimoa, kosta. Jumalalle on vaikea kostaa, mutta Hänen lapsiinsa voi kohdistaa vihansa ja katkeruutensa. Saipa Elia myöhemmin kuulla kuningas Ahabila, jolle olisi jo aikaa sitten pitänyt tulla selväksi, että Elia oli Jumalan tosi profeetta, kun hän tuli Ahabia varoittamaan: **“Joko löysit minut, sinä vihamieheni?”**⁵ Sen sijaan, että Jumalaa kuultaisiin, saatetaan suunnata viha, halveksunta ja ylenkatse Hänen sanansaattajiinsa. Raamattu todistaa: **“kaikki, jotka tahtovat elää jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa, joutuvat vainottaviksi.”**⁶ Tämä vaino voi olla hyvin erilaista. Elia yritettiin murhata. Se oli maailman palkka siitä, että hän oli julistanut Herran totuutta ja kutsunut parannukseen jumalattomuudessa eläviä.

Voiko uskova olla väsynyt ja masentunut? Pitääkö meidän aina hymyillä, vaikka sydän itkisi? Tällaista tekopyhää opetusta ilmenee valitettavasti meitä itseään kristityiksiin kutsuvien keskuudessa. Ei saisi olla sairauksia, murheita eikä mistään ole lupa surra. Menevätpä jotkut niin pitkälle, että julistavat lääkkeetkin kielletyiksi uskoville ja vaativat uskon parantamaan kaikki sairaudet. Jos sitten ei parannutakaan, kun suuri julistaja on Jeesuksen nimessä “parantanut”, niin sitten muka vika on uskossa! Voi kuinka Jumalamme nimeä käytetäänkään monesti väärin ja unohdetaan toinen käsky!

Elia, tuo suuri Jumalan profeetta, oli masentunut. Timoteus ei saanut nuhteita epäuskostaan, vaan ohjeen nauttia viiniä vatsansa kunnossa pitämiseen⁷ ja kirjoittaapa Paavalikin: **“Mutta Jumala, joka masentuneita lohduttaa, lohdutti meitä Tiituksen tulolla...”**⁸ Sairaudet, murheet ja kuolema eivät kuuluneet alkuperäiseen Jumalan suunnitelmaan ihmisille. Vaikka omistammekin jo uskossa iankaikkisen elämän ja ihana, täydellinen elämä taivaassa on Kristuksessa varmasti omamme, silti me elämme vielä synnin turmelemassa maailmassa. Siksi kyyneleet pyyhitään lopullisesti pois vasta, kun synnin rasittama ruumiimme lasketaan haudan lepoon tai kirkastetaan Kristuksen tulemuksessa. Eliakin oli ihminen. Vaikka Jumalan olemassaolo oli ulkoisesti vastaansanomattomasti hänelle osoitettu, silti hän oli ihminen—väsy ja saattoi masentuakin. Ja kuten jo kuulimme Paavalin toteavan, niin meidän Jumalamme on **“Jumala, joka masentuneita lohduttaa”**⁹. Ei Hän jättänyt Eliaa tuohon yksinäisyyteen ja masennukseen. Jumala johdatti hänet Hoorebille ja hoiti häntä henkilökohtaisesti. **“Mene ulos ja asetu vuorelle Herran eteen”** (j.11).

Se majesteettinen näytelmä, jota Elia sai katsella myrskyssä, maanjäristyksessä ja tulella saisi varmaan äkkiseltään meidät ajattelemaan: *Oi, jospa minäkin saisin sellaisen todistuksen!* Jumalattomatkin väittävät usein: *En usko ennen kuin näen!* Mutta Jumala ei ollut myrskyssä, maanjäristyksessä eikä tuleksakaan. Elia oli aiemminkin nähnyt ja tiesi Jumalan olevan voimallinen ja väkevä. Jumalalla on kaikki valta myös luonnonlakeihin ja voi toimia ne ohittaen. Meillä tämän päivän uskovilla voi tulla kiusaus ajatella ja etsiä ulkoisia merkkejä: odotella vuoria halkovaa myrskyä, maanjäristyksiä tai tulta taivaasta. Erityisesti tämä voisi tuntua mahtavalta, kun olemme evankelioimassa. Eikö vain?! Olisi kuitenkin väärä luulo, jos ajattelisimme ihmisten sillä tulevan uskoon: **“Jos he eivät kuule Moosesta ja profeettoja, niin eivät he usko, vaikka joku kuolleistakin nousisi ylös”**¹⁰ sanotaan Raamatussa.

⁵ 1. Kun. 21:20.

⁶ 2. Tim. 3:12.

⁷ 1. Tim. 5:23.

⁸ 2. Kor. 7:6.

⁹ ks. ed.

¹⁰ Luuk. 16:31.

Jumala ”sanoi: ”Mene ulos ja asetu vuorelle Herran eteen”. Ja katso, Herra kulki ohitse, ja suuri ja raju myrsky, joka halkoi vuoret ja särki kalliit, kävi Herran edellä; mutta ei Herra ollut myrskyssä. Myrskyn jälkeen tuli maanjäristys; mutta ei Herra ollut maanjäristyksessä. Maanjäristyksen jälkeen tuli tulta; mutta ei Herra ollut tulella.”

(jj.11,12) Eikö Herra siis voikaan saada aikaan myrskyjä, halkoa vuoria, järisyttää maata ja langettaa tulta taivaalta? Tietysti voi! Juurihan Hän voimansa osoitti näin toimimalla, ”**mutta Herra ei ollut**” (jj.11,12) näissä. ”**Tulen jälkeen tuli hiljainen tuulen hyminä.**” (j.12) Tämä hiljainen tuulen hyminä tai hiljainen kuiskauksen ääni, jonka Elia kuuli puhutteli häntä toisin kuin edeltävät ilmiöt. ”**Kun Elia sen kuuli, peitti hän kasvonsa vaipallansa, meni ulos ja asettui luolan suulle.**” (j.13) Ilmeisesti Elia oli siirtynyt lähemmäs luolan suuta, muttei vielä ollut mennyt kokonaan ulos. Hänen sanottiin vasta nyt menneen ulos ja asettuneen luolan suulle. Yksinäisyyden tunteen valtaamalle, väsyneelle ja masentuneelle yhdenkin askeleen ottaminen voi tuntua raskaalta. Ei se ollut kapinointia tai niskurointia, jos hän ei heti ollut jaksanut siirtyä kokonaan ulos, kun Herra häntä käski menemään ulos. Herra näkee sydämeen. Hän tuntee omansa ja tuntee heidän—meidän!—väsymyksemme, tuskamme ja murheemme. Hän tietää mitä on yksinäisyys. Jumalan Pojan yksinäinen huuto kuului aikanaan Golgatan ristiltä: ””**Eeli, Eeli, lama sabaktani?**” **Se on: Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?**”¹¹

Jumalan lapsina me olemme autuaita, meillä on syy mitä suurimpaan iloon ja onneen. Me olemmekin onnellisia ja osamme on ihana, vaikka lihamme, tämän maailman varjot ja perkeleen nuolet tämän todellisen tilamme hetkeksi saisikin peitettyä, hämärrettyä. Uskolla me saamme kuitenkin tarttua Kristukseen ja omistaa autuuden. Me olemme niitä, joista Hebrealaiskirjeen kirjoittaja kirjoittaa: ”**me, jotka olemme paenneet pitämään kiinni edessämme olevasta toivosta. Se toivo meille on ikäänkuin sielun ankkuri, varma ja luja, joka ulottuu esiripun sisäpuolelle asti**”¹². Meidän toivomme on ankkuroitunut Kristukseen ja Hänen täytettyyn työhönsä. Me olemme jo kiinni tässä todellisuudessa uskon kautta. Tämä usko on varmaa, se on lujaa ja todellista, vaikka ulkoisesti näyttäisikin ja voisi tuntua, että vaijeri on löysällä ja ankkuri on irti. Tämä toivon ankkurimme on kuitenkin sellainen, ”**joka ulottuu esiripun sisäpuolelle asti, jonne Jeesus edelläjuoksijana meidän puolestamme on mennyt, tultuaan ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestyksen mukaan, iankaikkisesti.**”¹³ Toivomme on Kristuksessa ja pian koittaa se päivä, kun ’vaijeri kiristyy’ ja Hän vetää meidät tulemuksessaan luokseen, niin kuin Pyhä Henki todistaa: ”**Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin; sitten meidät, jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja niin me saamme aina olla Herran kanssa.**”¹⁴

Tuli voi monissa kohdin symboloida Jumalan vihaa ja lain sanaa. Armollinen Jumalamme ei kuitenkaan lähesty meitä lapsiaan ensisijassa lain kautta. Laki on kyllä oikea, hyvä ja pyhä, mutta elämän ja voiman saamme evankeliumista. Siitä me saamme myös lohdutuksen. Jumala hoitaa meitä omiaan kuin äiti lapsiaan, sulhanen morsiantaan. Ei Jumala alkanut nuhtelevaan ja möykkäämään Elialle, tuolle väsyneelle ja masentuneelle yksinäiselle profeetalle. Hän tuli Elian luokse hiljaisessa tuulen hyminässä. Elia ymmärsi Jumalan pointin. Jumala välitti hänestä, rakasti häntä ja myös hoiti häntä. Jumala pitää lapsistaan huolen. Baalin profeetat voivat tanssia korskeasti, maailma voi loistaa ulkoisessa rikkaudessaan ja ihmiset voivat ”vapaasti” tyydyttää himojaan tämän maailman hekumassa; totuudesta luopuneet kirkot voivat kohottaa torninsa korkeimmalle taivaalla ja Antikristuksen valtakunta voi pöyhkeillä perinnäissäännöillään, korvasyhyyn saarnaajat saavat ihmismassat liikkeelle, mutta totuus seisoo vahvana. Totuus ei tarvitse meitä tukemaan itseään, vaan me tarvitsemme Jumalan sanan totuutta pysyäksemme

¹¹ Matt. 27:46.

¹² Hebr. 6:18.

¹³ Hebr. 6:19,20.

¹⁴ 1. Tess. 4:16,17.

pystyssä sinä päivänä, kun Herra ilmestyy kunniansaan ja kirkkaudessaan tämän maailman tuomioksi. Jumala on Totuus ja Hänen sanansa on totuus. Kristus sanoo: **“Minä olen tie ja totuus ja elämä”**¹⁵. Tämä totuus on niin ihmeellinen totuus, että Hän rakkaudessaan sulkee meidät lapsensa armolliseen ja anteeksiantavaan hoitoonsa. Hänen sanomansa Raamatussa on: *Minä rakastan sinua, minä olen antanut anteeksi kaikki sinun syntisi!* Tästä Elia odottama Messias, meidän Vapahtajamme Jeesus Kristus on järkkymättömänä vakuutena ja todistuksena, kun Hän syntyi ihmiseksi Betlehemissä, eli Israelissa, opetti ja julisti, kun Hän antoi henkensä, kun Hän nousi kuolleista ja astui ylös taivaisiin. Viimeisenä Hän ilmestyy myös tuomitsemaan maailmaa ja hakemaan lapsena kotiin.

Jumalan lapsen elämä ei välttämättä ole helppoa. Eliankaan elämä ei ollut ruusuilla tanssimista. Saatanan ja synnin voimat murehduttavat meidän mieltämme. Ja mikä pahinta, omassa lihassammekin asuu perkeleen liittolainen. Tarvitsemme jokapäiväistä parannusta, kasteen armoon palaamista—tuon vanhan lihan kuolettamista. Tunnetasolla ei ole aina helppoa kuulla tuota evankeliumin lempeää tuulen hyminää, sen lohduttavaa sanomaa ja iankaikkisesta osastamme kertovaa uutista oikeasta isänmaastamme¹⁶. Mutta onneksi autuutemme ei olekaan tunteistamme kiinni! Se riippuu yksin Kristuksessa, Häneen toivomme on ankkuroitunut ja Häneen saamme väsyneinä ja masentuneinakin matkalaisina uskolla tarttua. Hän ei käännä ketään luotaan. Jumala on lapsiansa kanssa, eikä meitä hylkää. Vaikka emme olekaan synnittämiä, vaikka emme olisikaan aina iloisin mielin ja täydellä innolla ja kaikissa voimissamme, saamme silti jäädä Jumalan hoitoon ja olla Hänen lapsiaan sekä sanansaattajiaan.

“Kun Elia sen kuuli, peitti hän kasvonsa vaipallansa, meni ulos ja asettui luolan suulle. Ja katso, hänelle puhui ääni ja sanoi: ”Mitä sinä täällä teet, Elia?” Hän vastasi: ”Minä olen kiivailemalla kiivaillut Herran, Jumalan Sebaotin, puolesta. Sillä israelilaiset ovat hyljänneet sinun liittosi, hajottaneet sinun alttarisi ja tappaneet miekalla sinun profeettasi. Minä yksin olen jäänyt jäljelle, mutta minunkin henkeäni he väijyvät, ottaaksensa sen.”” (j.14) Elia ja Jumala käyvät täsmälleen saman vuoropuhelun, minkä he kävivät ennen kuin Jumala ilmestyi tuossa tuulen hyminässä. Mutta kuule, mitä Herra hänelle nyt sanoo: **“Herra sanoi hänelle: ”Lähde takaisin samaa tietä, jota tulit, erämaan kautta Damaskoon...”** (j.15) Joitain jakeita myöhemmin luemme: **”Niin hän lähti sieltä”**¹⁷. Profeetta lähti jatkamaan kutsumuksensa täyttämistä. Herra oli hänen kanssansa, vaikkei aina mieli olisikaan ollut niin aurinkoinen. Herrassa on lohdutus, turva ja toivo. Siitä sydämemme saa todellisen ilon, rauhan ja lohdutuksen. Sellaisen, joka ohittaa tarvittaessa väsymyksen tunteemmekin ja ylittää ymmärryksemme¹⁸. Se on jotain paljon ylevämpää. Sen todellisuus tulee täydellisesti esiin vasta, kun siirrymme ajasta iankaikkisuuteen. Siihen asti saamme kulkea Herran kanssa tätä elämämme tietä ja julistaa **”sen jaloja tekoja”, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa**¹⁹. Eliallekin koitti se päivä, jolloin hänet ruumiillisesti ylennettiin maasta taivaaseen. Meillekin se on koittava sinä päivänä, kun ruumiimme kirkastetaan ja me saamme nähdä Jeesuksen tulevan pilvissä noutamaan omansa taivaan asuntoihin.
*Aamen!*²⁰

Vikaari, SLT, Vaasa

Jan-Erik Tiri

(teologinen tarkistus: pastori Juhani Viitala)

¹⁵ Jeh. 14:6.

¹⁶ Hebr. 11:13-16.

¹⁷ 1. Kun. 19:19.

¹⁸ Fil. 4:7; Joh. 14:27.

¹⁹ 1. Piet. 2:9.

²⁰ 1727 + raamatuntekstin 225 sanaa.